

[Industriministeren]

somheder af en størrelse, som måske har vanskeligt ved at yde den fornødne indsats på det produkt-, forsknings- og udviklingsmæssige område, kunne have fordel af at gå i samarbejde med andre. Det skaber også en bedre resourceudnyttelse af det, der skal hjælpes til med fra den offentlige kasse, og derfor må man vel nok sige, at der i en samfundsmæssig sammenhæng er tale om en samlet besparelse af ressourcer, som vi kun kan være interesseret i.

Jeg synes måske nok, hvis jeg i øvrigt skulle karakterisere hr. Nyrup Rasmussens indlæg, at det måske ikke helt havde det storladne vinge-fang, som ellers ofte er udtrykt i hr. Nyrup Rasmussens visioner på området.

Netop som omtalt i min indledning med hensyn til internationaliseringsprocessen og strukturudviklingsprocessen er der mange andre ting, jeg mener man kan koncentrere sig om end at måle erhvervspolitikken på, hvor mange penge der bliver ydet i offentlig støtte. Jeg skal her ikke mindst pege på det, som vist næsten ingen har omtalt, nemlig spørgsmålet om moderniseringen af den lange række love, som regulerer det erhvervsmæssige område, og om netop at foretage en sådan rationalisering og forbedring på området, at der ikke skabes hindringer for den proces, som det danske erhvervsliv skal ud i med internationaliseringen og tilpasningen til det indre marked.

Det er en proces, som man kan sige vi kan være sammen om i Folketinget, og som ikke giver anledning til, at der skal bruges x mio. kr. fra de offentlige kasser, men som så sandelig er overordentlig væsentlig for erhvervslivets udviklingsmuligheder. Eller måske snarere omvendt: Hvis ikke hele det lovgivningsapparat, som er med til at regulere erhvervsudviklingen, er fremtidsorienteret, hvis det skaber barrierer, hvis det medfører en lang række besværligheder for erhvervslivets udvikling, ikke er fornødent moderne og fremadrettet, så er der i høj grad tale om, at vi faktisk skyder os selv i foden set i relation til det ønske, vi har, om, at netop dansk erhvervsliv skal kunne udvikle sig dynamisk i tilpasningsprocessen.

Til hr. Rahbæk Møller vil jeg sige grundlæggende, at hans fremstilling lever ganske op til, hvad jeg opfatter som SF's erhvervspolitiske holdning. Her er der virkelig tale om et brud med den holdning, som regeringen står for. Man ønsker ikke, i den udstrækning som vi gør,

at det er de frie, dynamiske kræfter, som skal præge udviklingen, men i SF's erhvervspolitiske holdning tegner der sig et billede af en samfundsmæssig styring af udviklingen. Det er samfundets behov, det drejer sig om. Man spørger, hvad regeringen ønsker at gøre med hensyn til en meget detaljeret styring. Man kræver samarbejde, for at det skal kunne lykkes. Det er ikke et spørgsmål om, hvad der i øvrigt lægges op til fra virksomhedernes side. Det er en form for erhvervspolitik, som meget markant bryder med det, som regeringens erhvervspolitik er udtryk for. Det synes jeg egentlig kom meget godt frem. Her er der altså tale om, at man ønsker helt andre midler for at nå resultater, som vi vel nok på mange områder i den sidste ende er enige om, men de instrumenter og midler, man vil anvende, er ret så forskellige.

Det kommer også til udtryk i det spørgsmål, som jeg blev orienteret om at fru Lilli Gyldenkilde måske senere ville stille, nemlig spørgsmålet om amternes og kommunernes deltagelse, så jeg vil spare mine bemærkninger til lidt senere, hvis vi kan være så heldige at få lidt at høre om det.

Hr. Rahbæk Møller nævner et punkt, som jeg imidlertid er meget enig i. Det er spørgsmålet om udviklingskontrakter. Jeg indrømmer, at vi har diskuteret det hen ad vejen ganske mange gange. Jeg er heller ikke tilfreds med det omfang, som udviklingskontrakter har i dag, og jeg vil da bare sige her, at forsknings- og udviklingsprojekterne, som vi lægger op til, udelukker ikke, at de private virksomheder i så henseende kan samarbejde med elementer i den offentlige sektor.

»Stort er smukt«, siger hr. Rahbæk Møller. »Det er noget, jeg står for«. Også andre har været inde på dette med »small is beautiful« eller »big is ugly«, og hvad man nu ellers siger om alle de forskellige ting. Hvis man læser redegørelsen igennem, mener jeg, man vil se, at den er et godt udtryk for den naturlige, organiske sammenhæng, der er i en erhvervsstruktur.

Man skal ikke føre erhvervspolitik baseret på de store den ene dag og på de små den næste dag. Man skal tænke på, at de erhvervspolitiske instrumenter, som skal anvendes for at søge at lette vejen lidt for de store, er nogle helt andre end de instrumenter, der skal anvendes for at hjælpe de mellemstore og de små. Det synes jeg netop redegørelsen indeholder noget om. Jeg